

Creumar l'Acadèmia?

JOAN FRANCESC
MIRA

Tal com vostès poden haver llegit als diaris, un servidor, en un acte passablement solemne al Palau de la Generalitat, va ingressar fa alguns dies en l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, juntament amb uns altres sis membres nous. I entre ells, dos que eren ja, com jo mateix, membres de l'Institut d'Estudis Catalans: al qual Institut el president de l'AVL, en el seu parlament formal, va al·ludir directament, afirmant que ja són hores de deixar d'ignorar-se o de viure d'esquena, etc. No sé si preveient funestes traïcions futures com aquesta, o amb el cervell alterat per les traïcions imperdonables que la mateixa Acadèmia pareix que ja havia perpetrat, un exemplar líder democràtic valencià, Juan García Sentandreu, fa pocs anys, en un discurs a la seu del GAV (entitat igualment exemplar en la persecució de traïdors catalanistes), va proposar directament als assistents l'incendi, socarrament o incineració de l'AVL, no sé si només del local o també dels membres de la institució. "Els valencianistes", afirmava, "o destruïm l'Acadèmia Valenciana de la Llengua o tenim la batalla perduda. Podem cantar, ballar, fer Jocs Florals, mui-xerangues, el que vulgueu". No concretava si "el que vulgueu" incloïa també la guerrilla urbana i altres activitats pròpies de l'entitat cívica que l'acollia. I continuava: "Però, o anem a Sant Miquel dels Reis i li peguem foc, políticament, a tota eixa gentussa de l'AVL, o no farem res". Calar foc políticament, no sé si era una bella troballa poètica del llenguatge ideològic, o un eufemisme a penes dissimulat. Perquè afegeix: "O la tornem a

convertir en presó [el monestir de Sant Miquel, en aquest camp, té una història gloriosa] i que no isquen d'allí, políticament, o no farem res... I el catalanisme guanyarà la partida, i farà desaparèixer els valencians com a poble diferenciat amb una identitat i una llengua diferent a la del poble català". Les frases del líder són traduccions meues de la crònica, i el cronista afegia que, en escoltar això, algunes veus de l'auditori no es van poder contindre: "Políticament, no: li peguem foc de veritat!". Noble propòsit. Però abans de passar a l'acció, degueren pensar que calar foc a un vell edifici de pedra massissa podia ser un esforç excessiu.

I com que fa poques setmanes una pacífica entitat –Centre de Cultura Va-

lenciana des del 1915, reial, o real, acadèmia des del 1991–, va ser també objecte, si no d'amenaçes d'incendi almenys d'atacs verbals feroços per una simple possibilitat insinuada d'acceptar l'autoritat normativa de l'AVL, vaig fer un colp d'ull a la pàgina web de la RACV, a títol informatiu. En la qual pàgina, sempre amb la seua "normativa" peculiar, es troba aquesta mostra lírica d'un esperit impalpable que no sé com definir; potser entre ideologia, visió del món, estètica, actitud vital, expressades en un himne: "Glòria, REAL ACADEMIA / de CULTURA, de pau i d'amor, / VALENCIANA de Pàtria i ensenya / per la Llengua que marca l'honor. / En este vell reyalme / que la mar acarona / sonen les veus preclares / de vera germanor, / i encarant cada dia / al sol que ho allumena / nos va quallant collites / que són un ver primor. / Fa bella simfonia / la joventut en marcha / en esclat d'alegria / traçant-nos bon futur. / Remor de vella història / present que no descansa / la ben certa memòria / d'anhel renovador. / Glòria, REAL ACADEMIA / de CULTURA, de pau i d'amor / etc. etc. / Glòria Real Acadèmia GLÒRIA... GLÒRIA". La versió castellana manté el mateix to i caràcter, no cal dir-ho, amb versos com "hermanando el fervor", "que son digno primor", o "Es bella simfonia / la juventud en marcha / desbordando alegría / futura en su perfil". Si consulten la pàgina web de la RACV, podran llegir els versos il·luminadors que he transcrit, i escoltar, a més a més, la interpretació musical de l'himne. No responc dels efectes possibles sobre la sensibilitat de l'oient eventual. Afegint, per remat, que lletra i música no són del segle XIX, del temps de la fundació del Rat Penat o dels primers Jocs Florals de València, sinó que l'acadèmia reial, tal com informa la mateixa font, "estrenà el seu Himne en l'Acte Central del seu I Centenari, celebrat el 20 de giner de 1915 en el Saló Columnari de la Llonja de València". Amén. Vostès mateixos.

«EN ESTE VELL REYALME / QUE LA MAR ACARONA / SONEN LES VEUS PRECLARES / DE VERA GERMANOR, / I ENCARANT CADA DIA / AL SOL QUE HO ALLUMENA / NOS VA QUALLANT COLLITES / QUE SÓN UN VER PRIMOR»